

РЕШЕНИЕ

№ 138

гр. Габрово, 05.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ГАБРОВО, СЪСТАВ II, в публично заседание на двадесет и втори юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Полина Пенкова

Членове: Кремена Големанова
Велемира Димитрова

при участието на секретаря Веселина Й. Венкова
като разгледа докладваното от Полина Пенкова Въззивно гражданско дело № 20234200500195 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

Образувано е по подадена от К. П. П. чрез процесуалния представител адв.С. въззивна жалба срещу постановеното решение на РС-Габрово по гр.д.№865/2022г.

В жалбата са наведени доводи за незаконосъобразност и необоснованост на постановеното от първоинстанционния съд решение. Твърди се ,че от представените пред първоинстанционния съд доказателства по безспорен и категоричен начи се установявало, че в периода 20.03.2021г - 12.04.2021г от жалбоподателя е полаган труд при ответното дружество - работодател. От представеното копие от трудава книжка на ищеца, представените документи, съхранявани от Д"ИТ" - Габрово, както и от свидетелските показания на всички разпитани по делото лица /както свидетелите на ищеца, така и тези на ответника/, по безспорен и кагеторичен начин се установявало, че за процесния период волята и на двете страни е била да се обвържат в рамките на едно трудово правоотношение, с произтичащите от него права и задължения за всяка страна. Чл. 405а КТ предвижда вариант, при който работната сила се предоставя в нарушение на чл. 1, ал.2 КТ. Съгласно чл.405а, ал. 6 КТ постановлението, което замества трудовия договор и той се смята за сключен за неопределено време при 5-дневна работна седмица и 8-часов работен ден, до произнасяне на съда. При направената проверка ИТ - Габрово е установила нарушението, но не е издала постановление. На основание чл. 405а, ал. 6 КТ се претендира съда да приложи тази разпоредба. Не се оспорва, че има престиране на труд в два работни дни през посочения

период, както и пауза между тях, не по волята на работника/служителя. Работодателят дори е изчислил и съответно изплатил дължимата сума като обезщетение за времето на неплатен отпуск, тъй като, видно от експертизата платената по РКО сума в общ размер 106,22 лв отговаря на изчисленията от вещото лице суми за работна заплата за два работни дни, съответно по един от двата месеца - март и април 2021г, 6 часа извънреден труд и престой не по вина на работника за останалите работни дни в процесния период, изчислени на база работна заплата при 2 работни часа на ден за длъжност работник кухня. Правилно в мотивите си съдът е приел, че по отношение на ищеца следва да се признае, че е полагал труд при ответното дружество, и правилно е отбелязал че същият следва да се заплати при работна заплата за 8 часов трудов ден. Оспорват се констатациите, че се отнася до длъжността „работник кухня". Въпреки това, работната заплата за два работни дни действително е платена с приложените РКО. В приложените документи, изходящи от ИТ - Габрово е видно предписание към работодателя да заплати обезщетение за периода на престой. Именно по тази причина и сумата по РКО е по-голяма от дължимото за 2 работни дни . По първият от двата предявени иска се изразява несъгласие със становището на съда, че жалбоподателят е полагал труд като работник кухня. Твърди се, че устната уговорка с Д. С. била да започне работа като готвач при 8 часов работен ден /40 часа седмично/ и възнаграждение от 800 лева/месец. След като е регистрирал трудов договор с основни параметри, съвсем различни от уговореното, взаимоотношенията им тръгнали лавинообразно в обратна посока. Това е една от причините да не подпише жалбоподателя трудовия договор, който въобще не му е бил предоставен преди започване на работа (бил укрит от него). Дори да му бил предаден преди започване на работа, нямало да го подпише и нямало въобще да полага труд при такива условия на трудовия договор. По отношение на втория иск, се сочи, че съдът неправилно го отхвърля. Видно е, че работодателят е предприел стъпки да плати обезщетение за времето, в което не го е допскал да престои труд. Изразява се несъгласие, че договорът не е подписан по вина на жалбоподателя, каквато се опитва да вмени работодателя. Никой по никакъв начин не може да бъде принуден да подпише договор против волята си. Напротив, работодателят е изготвил и регистрирал в НАП договор с различно съдържание, противно на очакванията на жалбоподателя. По тази причина няма как жалбоподателя да носи отговорност и да търпи неблагоприятни резултати от поведението на работодателя. Доколкото все пак е бил регистриран трудов договор, макар и като страна жалбоподателят да не е съгласен и затова да не е подписан, то явно че за този период между страните е имало трудово-правна връзка. При принудителен престой, не по желание или вина на работника, работодателя му дължи обезщетение, в размер на brutното трудово възнаграждение. За времето на този престой /неплатен отпуск/, видно от липсата на подпис върху молбата, изготвена и попълнена от работодателя, работника К. П. не е имал желание да ползва такъв, нито е бил уведомен предварително. По правилата на КТ, обезщетението следва да се изчисли на база брутно трудово възнаграждение. За установяване размера на исковите претенции съдът е допуснал и по делото се прие заключение на вещо лице, изготвило съдебно-счетоводна експертиза.

Претендира се да бъде отменено обжалваното решение на ГРС, като неправилно,

незаконосъобразно и постановено при неправилно тълкуване на доказателствата и се постанови ново по същество на спора.

Постъпил е писмен отговор от насрещната страна. В него се излагат доводи за неоснователност на жалбата.

Въззивният съд, като взе предвид събраните по делото доказателства и наведените от страните доводи, прие за установено следното:

Жалбата е подадена в законния срок, от надлежна страна и срещу подлежащ на обжалване акт, предвид на което е процесуално допустима.

С обжалваното решение първоинстанционният съд е отхвърлил предявения от К. П. П. срещу ответника „Д. С.“ ЕООД иск за заплащане на трудово възнаграждение за положен труд на 22.03.2021г и 10.04.2021г.: за сумата 56,78 лева – поради плащането ѝ и за сумата над 56,78 лева до претендирания размер от 76,19 лева- като неоснователен и недоказан, както и предявения иск за заплащане на обезщетение за отстраняване от работа за 14 дни за периода 23.03.2021г. до 09.04.2021г. в размер на 533,33 лева, като неоснователен и недоказан

Постановеното от първоинстанционния съд решение е валидно и допустимо .

Съгласно изложените в исковата молба твърдения и заявен петитум, с направените уточнения с молба вх.№3560/02.06.2022г., първоинстанционният съд е бил сезиран с иск по чл.128 ,т.2 КТ за заплащане на ищеца на трудово възнаграждение общо от 76,19лв., дължимо от ответното дружество като работодател за положен труд при 8 часов работен ден като готвач , за дните 22.03.2021г. и 10.04.2021г. / при 800лв. месечно трудово възнаграждение/. Претендирано е и заплащане от ответника на обезщетение за временно отстраняване на ищеца от работа за 14 дни ,считано от 23.03.2021г. до 09.04.2021г. , общо в размер на 533,33лв.

От доказателствата по делото се установява, че на двете дати, за които се претендира трудово възнаграждение по исковата претенция по чл.128 КТ, ищецът е работил при ответника и отношенията им се уреждат като трудови правоотношения. Спори се дали на тези дати ищецът е престираал труд като работник кухня или като готвач.

От доказателствата по делото не се установява на порцесните дати ищецът да е престираал труд като готвач. Такива констатации няма отразени при извършените проверки от ДИТ-Габрово по повод сигнали на ищеца, уведомителните писма от които са приложени в първоинстанционното производство . Съгласно водените от ответника графици за работното време за процесните два месеца /л.160, л.162,л.181/, в тях ищецът се е водил като работник кухня. Това е посочената длъжност и в представения платежен фиш на името на К. П. П. / л.161 от първоинстанционното дело/, с положен подпис за „получил сумата“. Това е длъжността и в представения по делото трудов договор №2/20.03.2021г., който е подписан само от работодателя и регистриран от него в НАП. Тази длъжност е вписана в декларацията за получени ЛПС, срещу името на ищеца, с положен подпис и вписана дата

на получаване /дата на запознаване:22.03.2021г. / л.153 от първоинстанционното дело/, както и за проведен инструктаж, т.24/л.158/ и т.65/л.159 от първоинстанционното дело/. От доказателствата по делото не се установява между страните да е била постигната уговорка ищецът да работи при ответника като готвач, на 8 часов работен ден, с месечно трудово възнаграждение от 800лв. и на процесните две дати да е работил като готвач в ресторант „**“.От данните по делото не се установява от ищеца да е имало подадена молба до ответника за назначаване като готвач. При извършената проверка от ДИТ – Габрово не се съдържат констатации ,че е установено ,че ищецът е полагал трудова дейност като готвач – писмо изх.№21041996/17.05.2021г. /л.127-129 от първоинстанционното дело/, протокол на ДИТ-Габрово от 13.05.2021г./л.147-150 от първоинстанционното дело/. От свидетелските показания също не се установява ищецът да е бил назначен от ответника като готвач и да е работил в ресторант „**“ като такъв на 8 часово работен ден ,при месечно възнаграждение от 800лв. Св.К. И. установява, че ищецът е бил работник кухня и че е рботил не повече от два дни, както и че длъжността готвач е изпълнявала Д.. Свидетелката възпроизвежда свои лични впечатления . Нейните показания не са опровергани от останалите доказателства по делото В приложения график на работното време за м.март и април 2021г. фигурира лицето Д. Г. като готвач /л.181 от делото/. Свидетелят Ц. говори за ситуация в „**а“, когато били с майката на ищеца – тримата ,за да си иска документите и до счетоводството , имал проблем с трудовата книжка. Не твърди да е присъствал ,когато ищецът е кандидатствал за работа ,на разговора, който са имали с работодателя. Свидетелят възпроизвежда това, което пред него е твърдял ищеца относно на каква длъжност е бил назначен и на какъв работен ден, което се опровергава от показанията на св. К. И. и вписната длъжност в документи за инструктаж с името на ищеца и подпис/ л.158-159 от делото/. Свидетелката П.а също не твърди да е присъствала ,когато синът ѝ е кандидатствал за работата и разговора ,който е водил с работодателя за назначаването му , нито твърди да е бил назначен като готвач в заведението „**“.

При така събраните доказателства е недоказано твърдението на ищеца ,че е работил като готвач в ресторант“***“ на процесните две дати, при уговорено с работодателя месечно възнаграждение от 800лв. при 8 часов работен ден. С оглед на това е недоказана и исковата претенция в претендирания размер от 76,19лв., като дължимо възнаграждение за 22.03.2021г. и 10.04.2021г. за претстиран труд като готвач при 8 часов работен ден.

Позоваването на жалбоподателя на разпоредбата на чл.405а КТ е неоснователно. Съгласно установената съдебна парктика установяването на трудово правоотношение по този ред е възможно само ако работникът все още работи – може да сезира компетентната инспекция по труда за издаване на предписание за сключване на трудов договор по реда на чл.405а КТ. Самият жалбоподателя сочи,че такова няма издадено докато е работил при ответника. В случая спорът е за минало време и възможността по чл.405а КТ е неприложима / реш. по гр.д. №695/2019г., III г. о ,ВКС , реш. по гр.д.№914/2011, IV г.о и др/.

Недоказана е и исковата претенция за заплащане на обезщетение на ищеца за отстраняване от работа за процесния период в размер на 533,33лв . Предпоставка за

заплащане на претендираното обезщетение е работодателят незаконно да е отстранил работника от работа /чл.214 КТ/. В случая съгласно забраната на чл.63,ал.2 КТ за исковия период работодателят е нямал право да допуска до работа ищеца. С оглед на това не е налице основание за заплащане на претендираното обезщетение за временно отстраняване от работа. При извършените проверки от ДИТ-Габрово също няма констатирано нарушение по чл.214 КТ от ответника като работодател . Съгласно данните от протокола за извършена проверка от ДИТ-Габрово от 13.05.2021г., т.9 /л.147-л.150 от първоинстанционното дело / за този период е прието ,че се касае за престой по чл.267а КТ,за което се дължи възнаграждение по чл.267,ал.1 КТ, както и че при извършена последваща проверка от ДИТ-Габрово е установено,че е изпълнена ПАМ относно възнаграждението за платен престой – уведомителното писмо от 03.12.2021г. на ДИТ-Габрово /л.140-141 от първоинстанционното дело/. .

На основание изложеното обжалваното решение, с което исковите претенции са отхвърлени, следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на спора на жалбоподателя не се дължат разноски за въззивното производство. Ответникът не е представил доказателства за направени разноски пред въззивната инстанция и такива не следва да му се присъждат.

По изложените съображения, въззивният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №129 от 10.03.2023г. по гр.д.№865/2022г. на РС-Габрово.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____